

La steaua

Mihai Eminescu

La steaua care-a răsărit
E-o cale atât de lungă,
Că mii de ani i-au trebuit
Luminii să ne-ajungă.

Poate de mult s-a stins în drum
În depărtări albastre,
Căci raza ei abia acum
Lucii vederii noastre.

Icoana stelei ce-a murit
Încet pe cer se suie:
Era pe când nu s-a zărit,
Azi o vedem și nu e.

Tot astfel când al nostru dor
Pieri în noapte-adâncă,
Lumina stinsului amor
Ne urmărește încă.

To the star

Mihai Eminescu

Up to the star that just came out
The distance is enormous,
Thousands of years took its light
To reach this place of ours.

Perhaps it's long faded away
In faraway, blue places,
For only nowadays its ray
Shone before our faces.

The image of the star that died
Up in the sky appears:
It did exist when yet unseen,
Visible now, it's nowhere.

When our yearning, the same way,
Deep in the night has vanished,
The light of our faded love
Follows us undiminished.

Translated by Fr. Ioan Ionita
August 11, 2019